

Ο κόσμος ολόκληρος -ορατός και άορατος- έγινε για τη Σάρκωση, η δε Σάρκωση για την Ανάσταση, λέγει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής. Ο σκοπός δηλαδή όλων των δημιουργημάτων, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, ήταν να συμβάλουν το καθένα με τον δικό του τρόπο, στην πραγματοποίηση του γεγονότος της ενανθρώπησης του Υιού και Λόγου του Θεού, η δε ενανθρώπηση στην Ανάσταση. Έτσι θα νικηθεί ο πιο μεγάλος εχθρός, ο θάνατος, και θα λυτρωθεί ο άνθρωπος από τα δεσμά του.

Η Ανάσταση είναι ο τελικός σκοπός όλης της δημιουργίας. Πρώτα του ανθρώπου, που είναι καλεσμένος στην «κατά χάριν» θέωση και μετά όλου του κόσμου, που θα ακολουθήσει την «εν Χριστώ» ανακαίνιση του ανθρώπου.

Για να προσεγγίσει κανείς την αλήθεια της Ανάστασης, ως ζωής «εν τω Θεώ», αθάνατης και ατελεύτητης, είναι ανάγκη να μνηθεί στην «απόρρητον δύναμιν της Αναστάσεως», όπως λέγει στη συνέχεια ο άγιος Μάξιμος.

Πώς ο Χριστός και ως άνθρωπος νίκησε το θάνατο και τον Άδη; Πώς τον μεταποίησε σε ζωή αιώνια; Πώς το σκοτάδι μεταποιήθηκε σε φως; Πώς η πικρία και η οδύνη μεταποιήθηκαν σε χαρά και ευφροσύνη αιώνια; Πώς ο άνθρωπος, ο αιχμάλωτος της αμαρτίας και του θανάτου, ανήλθε λυτρωμένος από θείο και ουράνιο ύψος;

Όλα έγιναν κατορθωτά, γιατί ο Χριστός και σαν άνθρωπος έμεινε απόλυτα αναμάρτητος. Όλη η δύναμή Του βρίσκεται στην αναμαρτησία Του (Μ. Αθανάσιος), στην απόλυτη πιστότητα και υπακοή Του στο Θεό Πατέρα. Και όταν ακόμη «ελήλυθεν η ώρα Του» και έφτασε μπροστά σ' εκείνα τα φοβερά «παραδώσουσιν, εμπαίξουσιν, μαστιγώσουσιν, εμπτύσουσιν, αποκτενούσι», δεν «απέστη Θεού». Αποδέχτηκε το θέλημα του Θεού Πατέρα. Πριν νεκρωθεί το Σώμα Του, ήταν «νεκρός τη αμαρτία», για κάθε τι «απαρέσκον Θεώ». Ούτε για μια στιγμή δε χωρίστηκε από το Θεό Πατέρα. Πάντοτε «ην προς τον Θεόν». Εδώ βρίσκεται η «απόρρητος δύναμις» της Αναστάσεως. Μ' αυτή τη ζωοποιό νέκρωση από όλα τα αισθητά, που έφτασε «μέχρι θανάτου Σταυρού» και της φυσικής Του ζωής, «κατέκρινε» (=καταδίκασε) μέσα στο ίδιο το σώμα Του την αμαρτία, κάθε λογής αμαρτία, που έφερε το θάνατο στον άνθρωπο και «πάτησε» το θάνατο «θανάτω», με το θάνατό Του.

Επειδή το Σώμα του Χριστού ήταν απόλυτα αναμάρτητο, όταν με το θάνατο χωρίστηκε από τη ψυχή, η θεότητα δεν χωρίστηκε απ' αυτό, μυστήριο που δεν το γνώριζε ο διάβολος, και προσπαθώντας να αιχμαλωτίσει το Σώμα του Χριστού, συνάντησε τη θεότητα, που βρισκόταν σ' αυτό και έπαθε πανωλεθρία.

Ο Χριστός με την Ανάστασή Του άνοιξε το δρόμο για την αθανασία και την αιώνια ζωή για όλους τους ανθρώπους, για τον «Αδάμ παγγενή». Αυτό μπορεί να γίνει πραγματικότητα στον καθένα μας, αν η «οδός» του Χριστού, ο τρόπος δηλαδή της ζωής Του, γίνει και δική μας «οδός». Αν αυτό δεν γίνει, θα αναστηθούμε μεν όλοι, αφού η ανθρώπινη φύση του Χριστού έγινε η απαρχή, αλλά δεν θα δοξαστούμε όλοι, δεν θα γίνουμε «κατά χάριν» θεοί. Θα δοξαστούν με το Χριστό όσοι με την άσκηση που ορίζει η Εκκλησία, φθάρηκαν από τα αμαρτωλά πάθη και έζησαν την πρώτη ανάσταση εδώ στη γη, δηλαδή με μετάνοια, που είναι η ανάσταση της ψυχής από τη δουλεία της αμαρτίας. Όσοι έκαναν προσωπικό Βίωμα την ανάσταση από τα νεκρά έργα της αμαρτίας.

Η Ανάσταση, ως υπέρβαση, τούτου του κόσμου

Η Ανάσταση του Κυρίου είναι μυστήριο, που δεν μετριέται και δεν προσεγγίζεται με τα μέτρα τούτου του κόσμου. Υπερβαίνει τον κόσμο αυτό, τα έργα του και τους σκοπούς του. Είναι η έναρξη της «καινής κτίσεως», του μυστηρίου της ογδόης και ατελεύτητης ημέρας, που είναι αδιάδοχη, αιώνια και αναλλοίωτη. Η ανθρώπινη φύση στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, εισήλθε πρώτη στο μυστήριο αυτό του

καινούργιου κόσμου. Ο Χριστός είναι το ξεκίνημα, η απαρχή αυτής της ζωής.

Ο Χριστός δεν ήταν δυνατό να ελκυσθεί από τη ζωή αυτού του κόσμου, ζωή φθαρτότητας και θανάτου, αφού και ως άνθρωπος ζούσε την καινή ζωή της Αναστάσεως, την τέλεια ζωή. Ούτε και ήλθε να φέρει στον κόσμο ευημερία, ή τεχνολογική πρόοδο για «καλύτερες μέρες». Ήλθε να μας απαλλάξει από το θάνατο, να μας βοηθήσει να υπερβούμε αυτή τη ζωή, για να μας «ενδύση αφθαρσίας ευρέπειαν». Γι' αυτό ο «κόσμος αυτόν ουκ έγνω» και «οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον». Αν περιοριζόταν στην κατάκτηση τούτου του κόσμου, ίσως να μη σταυρωνόταν, αλλά και δεν θα νικούσε το θάνατο. Γι' αυτό, για να εισέλθει στη ζωή της Αναστάσεως, «κατέπαυσε από πάντων των έργων αυτού», που είχαν σχέση με τον αισθητό κόσμο. Η γύμνωσή Του στο σταυρό, σήμαινε νέκρωση από «παντός του κόσμου». Αυτός είναι ο τρόπος για να μνηθεί ο άνθρωπος στην «απόρρητον δύναμιν της Αναστάσεως». Είναι η συνειδητοποίηση, ότι «ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν». Υπερβαίνει τις κοσμικές επιδιώξεις και τις πολύμοχθες φροντίδες.

Μετά το Χριστό «εισήλθαν» στη ζωή, αφού νεκρώθηκαν για τον κόσμο, το «νέφος» των Μαρτύρων και όλων των Αγίων και συνεχίζουν να εισέρχονται οι «εκ νεκρών ζώντες» στη ζωηφόρο νέκρωση. Αυτοί που «καθ' ημέραν» αποθνήσκουν για τον κόσμο και ζουν για το Χριστό. Δεν τους βλέπουμε, δεν τους αντιλαμβανόμαστε, γιατί ζούμε κοσμικά, «κατά σάρκα», όπως λέγει ο απόστολος Παύλος. Κυκλοφορούν στον κόσμο μας, αλλά ζουν πνευματικά, «εν ετέρα μορφή» και προγεύονται σε κάθε θεία Λειτουργία τη ζωή της ογδόης ημέρας, του Καινού Πάσχα.

Μεταξύ εκείνων που ασκούνται και νεκρώνουν την αμαρτία «έν τη σαρκί αυτών» και προγεύονται τη χαρά της Αναστάσεως, είτε ο Αναστάς Κύριος να συμπεριλάβει «κατά χάριν» κι' εμάς.

Ποιος είδε πρώτος τον Αναστάντα. Χριστό

Με πολύ σαφή τρόπο ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς ερμηνεύει τις σχετικές περικοπές των ευαγγελίων και αποδεικνύει ότι η Παναγία είναι πρώτη και στη θέα του Αναστάντος Χριστού, γιατί ήταν η καθαρωτέρα και αγιωτέρα όλων. Λέγει λοιπόν:

«Τον Χριστό, όταν αναστήθηκε από τους νεκρούς», κανένας από τους ανθρώπους δεν τον είδε, αφού δεν ήταν παρών κανένας. Μετά όμως την Ανάσταση τον είδε η Μαρία η Μαγδαληνή, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Μάρκο που λέγει: «Αναστάς ο Ιησούς πρωί πρώτη Σαββάτου, εφάνη πρώτον Μαρία τη Μαγδαληνή».

Δεν είναι όμως έτσι, γιατί πιο πάνω ο ίδιος Ευαγγελιστής, λέγει πως η Μαρία η Μαγδαληνή πήγε και προηγουμένως στον τάφο με άλλες Μυροφόρες και τον βρήκαν αδειανό και έφυγαν. Ωστε ο Κύριος αναστήθηκε πολύ πριν από το πρωί

εκείνο, που τον είδε η Μαρία επισημαίνοντας δε και την ώρα εκείνη που πήγε για πρώτη φορά, λέγει «λίαν πρωί», ο δε Ιωάννης λέγει «σκοτίας έτι ούσης».

Και σύμφωνα πάλι με τον Ιωάννη, δεν ήλθε απλώς στο μνήμα η Μαρία, αλλά και έφυγε, χωρίς να δει τον Κύριο ακόμη. Τρέχει μάλιστα και έρχεται στον Πέτρο και τον Ιωάννη και τους αναγγέλλει, όχι πως ανέστη ο Κύριος, αλλά ότι τον σήκωσαν από τον Τάφο και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν. Ωστε ακόμη δεν είχε δει τον Αναστάντα. Επομένως ο Κύριος εμφανίστηκε στη Μαρία με τον πλήρη ερχομό της ημέρας. Υπάρχει λοιπόν κάτι, που αναφέρεται σκιασμένο από τους Ευαγγελιστές, το οποίο εγώ θα σας φανερώσω.

Πραγματικά το χαρμόσυνο μήνυμα για την Ανάσταση του Κυρίου, πρώτη από όλους τους ανθρώπους, όπως ήταν σωστό και δίκαιο, το δέχτηκε από τον ίδιο τον Κύριο η Θεοτόκος και αυτή πρώτη τον είδε Αναστημένο και πρώτη απόλαυσε τη θεία Του λαλιά. Και δεν τον είδε μόνο με τα μάτια της και τον άκουσε με τα αυτιά της, αλλά και με τα χέρια της τον άγγιξε πρώτη, τα δε άχραντα πόδια Του, μόνη αυτή τα άγγιξε. Έστω και αν οι Ευαγγελιστές, όλα αυτά δεν τα λένε καθαρά, επειδή δεν θέλουν να φέρουν τη Μητέρα Του ως μάρτυρα της Αναστάσεως, για να μη δώσουν καμιά υποψία σε κείνους που δεν πίστευαν στην Ανάσταση. Επειδή όμως τώρα απευθυνόμαστε σε πιστούς, θα το φανερώσουμε και αυτό.

Όταν ενταφίασαν το Χριστό κι' έβαλαν μεγάλη πέτρα στη θύρα του μνημείου, παρευρίσκονταν εκεί κατά τον Ευαγγελιστή Ματθαίο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, «καθήμενοι απέναντι του τάφου». Με τη φράση «η άλλη Μαρία», εννοεί ο Ευαγγελιστής τη Θεομήτορα. Σύμφωνα πάλι με τον Ευαγγελιστή, τα χαράματα της Κυριακής ήλθαν στον τάφο η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία. Όπως εγώ συμπεραίνω, σύμφωνα και με όσα είπα προηγουμένως, πρώτη από όλες τις Μυροφόρες ήλθε η Θεοτόκος στον Τάφο του Υιού και Θεού της και έφερε μαζί της και τη Μαρία τη Μαγδαληνή. Η Θεομήτωρ ήταν η «άλλη Μαρία». Στη συνέχεια έγινε σεισμός μεγάλος. Διότι Άγγελος Κυρίου, αφού κατέβηκε από τον ουρανό, απεκύλισε την πέτρα από τη θύρα του μνημείου.

Όλες οι άλλες γυναίκες ήλθαν μετά τον σεισμό και βρήκαν τον τάφο ανοικτό και την πέτρα αποκυλισμένη. Η Παρθενομήτωρ όμως έφθασε, ενώ γινόταν ο σεισμός. Και ενώ οι φύλακες έφυγαν από το φόβο, η Θεοτόκος εντρυφούσε (εσωτερικά) στη θέα. Εγώ πάντως νομίζω ότι γι' αυτήν πρώτα ανοίχθηκε ο τάφος (γιατί γι' αυτήν πρώτη και διά μέσου αυτής ανοίχθηκαν όλα σ' εμάς, όσα είναι πάνω στον ουρανό και κάτω στη γη). Ακόμη, χάριν αυτής άστραπτε τόσο πολύ ο Άγγελος ώστε, ενώ ακόμη ήταν σκοτάδι, με το πλούσιο φως του.

Αυτή, όχι μόνο είδε τον τάφο αδειανό, αλλά και τα εντάφια τακτοποιημένα να μαρτυρούν την Ανάσταση.

Ο άγγελος δε αυτός ήταν ο Γαβριήλ. Μόλις δηλαδή την είδε να σπεύδει προς τον

τάφο, αυτός που στον Ευαγγελισμό της είπε «μη φοβάσαι, Μαρία, διότι βρήκες χάρη από το Θεό», σπεύδει και τώρα και κατεβαίνει να της αναγγείλει τα καλά νέα, την εκ νεκρών Ανάσταση αυτού που γεννήθηκε ασπόρως απ' αυτή και να σηκώσει την πέτρα και να δείξει τον τάφο αδειανό και έτσι να επιβεβαιώσει το χαρμόσυνο μήνυμα.

Η Παναγία απέκτησε τη μεγάλη χαρά της Αναστάσεως και έγινε ολόκληρη φως, γιατί έφθασε στην άκρα καθαρότητα και χαριτώθηκε από τη θεία Χάρη και γνώρισε την Αλήθεια και πίστεψε στον Αρχάγγελο.

Πώς λοιπόν τώρα, που ήταν και παρούσα, να μη καταλάβαινε αυτά που έγιναν, δηλαδή τον μεγάλο σεισμό, τον άγγελο που κατέβαινε από τον ουρανό και μάλιστα να αστράφτει, τη μετάθεση της πέτρας, τον αδειανό τάφο, τα εντάφια που έμειναν άθικτα και συγκρατημένα με σμύρνα και αλόη και συγχρόνως έφαινοντο αδειανά από το σώμα;

Όταν βγήκαν από το μνήμα, μετά το χαρμόσυνο μήνυμα του Αγγέλου, η μεν Μαρία η Μαγδαληνή, σαν να μην άκουσε καν τον άγγελο, διαπιστώνει μόνο το άδειασμα του τάφου, χωρίς να αναφέρει καθόλου τα εντάφια και τρέχει στον Πέτρο και στον Ιωάννη και τους είπε απλώς ότι «πήραν τον Κύριο από τον τάφο και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν». Πώς δε, αν τον έβλεπε και τον άγγιζε με τα χέρια της και τον άκουε να μιλά, δεν θα το έλεγε στους Μαθητές;

Επομένως πρώτη από όλες τις γυναίκες συνάντησε τον Αναστάντα, τον αναγνώρισε και προσπίπτοντας, μόνη αυτή άγγιξε τα πόδια Του. Η Μαρία μετά, όταν πρωτοσυνάντησε τον Ιησού, της είπε «μη μου άπτου», δηλαδή μη με αγγίξεις. Πώς λοιπόν ήταν δυνατό, όταν λέγει ο Ευαγγελιστής «εκράτησαν Αυτού τους πόδας», να εννοεί και τη Μαρία τη Μαγδαληνή, αφού ο Κύριος δεν την άφησε να τον αγγίξει, όταν της φανερώθηκε;

Επομένως μόνο στην Παναγία ο Χριστός επέτρεψε να του «κρατήσει τους πόδας». Απλώς αποφεύγει ο Ευαγγελιστής να μιλήσει καθαρά για την Παναγία, για να μη φανεί ότι η Ανάσταση είναι είδηση που κυκλοφόρησε από τη μητέρα του.

(Παύλου Μουκταρούδη, θεολόγου, «Διήρχετο δια των σπορίμων», τ. Α', εκδ. Ι.Μ.Λεμεσού)

Πηγή: agiosvasileiospeiraiws.blogspot.gr